

lovaná v dovolacím spise tvrdí). Zjistil, že žalobkyně projevila p o u h é p ř á n í, by byt byl upraven a poukázal v té příčině k tomu, co žalovaná jako strana seznala. Tato udala, že žádala svého syna, by rozmluvil žalobkyni přání po vymalování bytu, ježto by stálo mnoho peněz, že však syn prohlásil, ž e o n t r v á n a m a l o v á n í a sám zjednal také malíře; co do nátěru, žalovaná ani netvrdila, že žalobkyně v té příčině projevila nějaké přání, z jejích údajů spíše vyplývá, že o n a s a m a d a l a k tomu podnět, připomenuvši žalobkyni, že, budou-li pokoje malovány, musí býti také natřeny; a pokud se kamen týče, přiznala, že kamna byla k přání žalobkyně pouze přemístěna (totiž železná kamna do zadní místnosti a kachlová kamna odtamtud do předního pokoje). Vezmou-li se za základ tyto skutečnosti žalovanou uvedené, dlužno přisvědčiti odvolacímu soudu, že vlastně žalovaná a její syn způsobili náklad, jehož náhrady žalovaná nyní se domáhá, zvláště když nelze souhlasiti s názorem žalované, že bylo j e j í p o v i n n o s t í, vyhověti přání žalobkyně, naopak nutno uznati, že žalovaná mohla je beze všeho odmítnouti, nebylo-li třeba úpravy bytu, a když ze spisů nikterak nevyplývá, že žalobkyně byla by setrvala na svém přání, kdyby byla bývala upozorněna na případnou zbytečnost, pokud se týče nákladnost úprav, nebo dokonce splnění vysloveného přání byla učinila podmínkou sňatku. Není-li tu však příčinné souvislosti mezi případným zaviněním žalobkyně a škodou, která snad vzešla žalované, není náhradní nárok, uplatňovaný žalovanou, ani svým důvodem po právu, a neobstojí výtku, že odvolací soud, potvrdiv rozsudek prvního soudu, nesprávně posoudil věc po stránce právní (§ 503 čis. 4 c. ř. s.).

Čís. 2141.

Stal-li se státním převratem soud, vedoucí dosud substituční agendy ohledně tuzemských nemovitostí, soudem cizozemským, pominula jeho příslušnost.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1923, R I 1267/22.)

S o u d p r v é s t o l i c e (okresní soud v Karlových Varech) prohlásil se usnesením ze dne 16. srpna 1922 nepřislušným rozhodnouti o návrhu, by dáno bylo svolení k prodeji nemovitostí, obtížených svazkem substitučním, ježto usnesením býv. nejvyššího soudního dvoru ve Vídni ze dne 3. dubna 1909 byl určen okresní soud ve Vídni-Josefově k dalšímu vedení substituční agendy. R e k u r s n í s o u d usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil prvnímu soudu, by rozhodl o návrhu ve věci samé.

D ů v o d y:

Mimořádnému dovolacímu rekursu nelze upřiti oprávněnosti. Okresní soud ve Vídni (Josefov) byl ovšem v roce 1909 usnesením Nejvyššího soudního dvoru ve Vídni delegován k vedení substitučních agend ohledně tuzemských nemovitostí, avšak pravomoc vídeňského okresního soudu

v první a vrchního zemského a nejvyššího soudního dvoru ve Vídni v druhé, pokud se týče v třetí stoličce zanikla státním převratem a zřízením samostatného Československého státu. Vykonání úkonů substitučního soudu ohledně tuzemských nemovitostí cizozemskými soudy odporovalo by výsostným právům čs. státu a zásadám §§ 94 a násl. úst. listiny o moci soudcovské, pročez bylo dle §u 16 pat. o mimosporném řízení usnesení nižších soudů jako nezákonná zrušiti a soudu první stolice uložit, by vyřídil žádost stěžovatelek o povolení prodeje substitučních nemovitostí ve věci samé.

Čís. 2142.

Zajištění půdy drobným pachtýřům (zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.).

Odborný poradce Státního pozemkového úřadu není oprávněn ku stížnosti do usnesení o požadovacím právu drobných pachtýřů. Oprávnění nejsou ani ti, jichž nárok na přiděl půdy byl zamítnut, neb o němž přidělové řízení nebylo dosud zahájeno.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1923, R I 1275/22.)

Do usnesení rekursního soudu, jímž přiznány byly pachtýři do vlastnictví pozemky, patřící k zabranému majetku, podal dovolací recurs odborný poradce Státního pozemkového úřadu a s ním i ti, kdož žádali za přiděl pozemku, přiznaného pachtýři do vlastnictví.

Nejvyšší soud dovolací recurs odmítl.

D u v o d y:

Josefu P-ovi, důvěrníku a členu poradního sboru, nepřísluší vůbec právo rekursu, poněvadž jest pouhým pomocným orgánem Státního pozemkového úřadu. Pouze tento úřad, po případě jeho obvodová úřadovna byly by mohly v tomto případě, kde se přiděl stal na základě dohody vlastníka s požadovatelem, odporovati, ale Státní pozemkový úřad, jemuž příkazující usnesení rekursního soudu dodatečně bylo doručeno, v zákonné lhůtě nepodal opravného prostředku. Dovolací recurs Josefa P-a byl tedy pro nedostatek oprávnění odmítnut. Totéž platí však i o ostatních stěžovatelích. Obvodová úřadovna Státního pozemkového úřadu oznámila dne 27. listopadu 1922 okresnímu soudu, že část pozemku čís. kat. 211/3 v S., označená čís. kat. 211/23, jež požadovateli do vlastnictví byla přiznána, nebyla nikomu přičtena do vnučeného pachtu dle § 63 přidělového zákona, a že o přiděl čís. kat. 211/3 v S. žádali sice v akci R. (rozptýlená půda) mimo jiné též stěžovatelé Josef H. a Václav J., že však jejich nárok byl odborným poradcem, jak patrné z tamních spisů, zamítnut. Nejsou tudíž stěžovatelé ve svých právech a zájmech nikterak dotčeni tím, že pozemek čís. kat. 211/23 v S. byl přidělen požadovateli, a nelze jim dle § 9 nesp. říz. přiznati práva ke stížnosti. Co do pozemku čís. kat. 56/5 ve V. navrhl sice dle oznámení jmenované obvodové komise odborný poradce Státního po-